

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ

Να καταργηθεί το νομοθετικό πλαίσιο για την πιστοποίηση και την αποσύνδεση πτυχίου -επαγγέλματος!

Η έναρξη των εξετάσεων για την πιστοποίηση των ενεργειακών επιθεωρητών από το ΤΕΕ ήταν απλώς το τελευταίο επεισόδιο σε μια μακρά πορεία μέτρων και διατάξεων που κατεδαφίζουν τα επαγγελματικά δικαιώματα των εργαζόμενων μηχανικών. Με τις ρυθμίσεις του Ιανουαρίου του 2014, **ανατέθηκε σε ΤΕΕ & ΕΕΤΕΜ η πιστοποίηση του συνόλου των τεχνικών δραστηριοτήτων**, προβλέποντας μάλιστα νέα δομή για το ΤΕΕ ώστε να συμπεριλαμβάνει όλες τις κατηγορίες εργαζομένων που θα πιστοποιεί. Επιπρόσθετα, το ΤΕΕ αποκτά γενικότερες αρμοδιότητες ρύθμισης σειράς παραμέτρων που αφορούν στα τεχνικά έργα, από τις προδιαγραφές μέχρι την τιμολόγηση. **Το πολυνομοσχέδιο που ψηφίστηκε τον Απρίλη στη Βουλή προβλέπει εξίσωση των επαγγελματικών δικαιωμάτων για αποφοίτους ΑΕΙ, ΤΕΙ και κολλεγίων και είναι αναπόσπαστα δεμένο με την προώθηση της επαγγελματικής πιστοποίησης.**

Το μεγάλο παραμύθι της «απελευθέρωσης»...

Οι πολιτικοί υπηρέτες της άρχουσας τάξης, σε κάθε εκδοχή τους (κυβέρνηση, ηγεσίες ΤΕΕ, ΕΕΤΕΜ, βιομήχανοι, κόμματα του ευρωμονόδρομου), προσπαθούν να πείσουν τους απόφοιτους των Πολυτεχνείων, των ΤΕΙ και των κολλεγίων, αλλά και όλο το λαό, ότι η «απελευθέρωση» του επαγγέλματος σημαίνει, δήθεν, ότι όλοι οι απόφοιτοι θα ασκούν ελεύθερα το επάγγελμα του μηχανικού. **ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΕΣΤΑΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ! Η ωμή - και τραγική – αλήθεια είναι ότι ΟΛΟΙ, διπλωματούχοι και πτυχιούχοι μηχανικοί, απόφοιτοι κολλεγίων κλπ., δε θα έχουν ΚΑΝΕΝΑ επαγγελματικό δικαίωμα με την απόκτηση του τίτλου σπουδών τους.** Η μόνη «ισότητα» μεταξύ τους θα είναι στην πρόσβαση σε έναν κυκεώνα επαγγελματικών εξετάσεων και πιστοποιήσεων από φορείς στην υπηρεσία του μεγάλου κεφαλαίου (είτε είναι δημόσιοι όπως το ΤΕΕ, είτε είναι ιδιωτικοί όπως οι εταιρείες της ένωσης HELLAS CERT), με δυσβάσταχτο κόστος και πολλαπλά επίπεδα κατάτμησης των επαγγελματικών δικαιωμάτων. Στην πραγματικότητα ένα πολύ μικρό τμήμα των μηχανικών θα διαθέτει στο μέλλον τα σημερινά επαγγελματικά δικαιώματα.

...και ο «δράκος» του που έρχεται από τα παλιά

Πιστοποίηση των δραστηριοτήτων σημαίνει στην πραγματικότητα **πλήρης αποσύνδεση του πτυχίου από την άσκηση του επαγγέλματος.** Η κατεύθυνση αυτή **δεν αποτελεί μια επιμέρους πολιτική, αλλά είναι συστατικό στοιχείο της ίδιας της ύπαρξης της ΕΕ**, μιας και η αρχή της «απελευθέρωσης» της κίνησης εργαζομένων στο έδαφος της αποτελεί μια από τις τέσσερις θεμελιώδεις αρχές της Συνθήκης του Μάαστριχτ. Στην πράξη, έχει ξεκινήσει ήδη από το 1989 με μια σειρά από ευρωπαϊκές οδηγίες (οδηγία 89/48, 92/51, 2005/36/Μπολόνια, Μπολκενστάιν, Ευρωπαϊκό Πλαίσιο Προσόντων), ενώ, στην ίδια κατεύθυνση κινήθηκε και το σύνολο της νομοθεσίας για την παραγωγή δημοσίων έργων και μελετών και οι αντιδραστικές αναδιαρθρώσεις στις εργασιακές σχέσεις.

Φυσικά, δεν πρόκειται για κάποιο «τεχνοκρατικό λάθος», ούτε για κάποια «ιδεολογική νεοφιλελεύθερη εμμονή» κάποιων γραφειοκρατών, αλλά για **συνειδητή πολιτική επιλογή που υπηρετεί τις ανάγκες των μονοπωλιακών ομίλων για φθηνότερη εργατική δύναμη και διέξοδο σε νέα πεδία κερδοφόρας δραστηριότητας.** Είναι τμήμα της γενικότερης πολιτικής της ανταγωνιστικότητας που ακολουθείται σε όλα τα κράτη μέλη της ΕΕ, με ή χωρίς μνημόνιο, εντός ή εκτός Ευρωζώνης, αποτυπώνεται σε όλες τις συνθήκες και τις οδηγίες της, από τη θεμελιακή συνθήκη του Μάαστριχτ μέχρι τη σύγχρονη στρατηγική «Ευρώπη 2020». Ίδια πολιτική ακολουθείται στη Μ. Βρετανία που δεν έχει ευρώ, στις γειτονικές Βαλκανικές χώρες και τις ΗΠΑ που δεν βρίσκονται στην ΕΕ. Με την «απελευθέρωση», οι εργαζόμενοι εξαναγκάζονται να πωλούν την εργατική τους δύναμη με όλο και χειρότερους όρους, την ίδια στιγμή που η συγκέντρωση της παραγωγής οδηγεί αντικειμενικά στην καταστροφή της πλειοψηφίας των αυτοαπασχολούμενων.

Τέτοια μέτρα θα είναι αναγκαία και θα λαμβάνονται νομοτελειακά από τις κυβερνήσεις και το πολιτικό προσωπικό των μονοπωλίων όσο κριτήριο και κίνητρο της παραγωγής είναι το κέρδος και η ανάγκη των ομίλων για θωράκιση της ανταγωνιστικότητας. Η θεωρία ότι μπορεί να υπάρξει μιας μορφής κρατική ρύθμιση η οποία θα «βάλει τάξη» στην αναρχία της παραγωγής, στο αδυσώπητο κυνήγι του κέρδους και θα σταματήσει την υπερεκμετάλλευση των εργαζόμενων, διασφαλίζοντας τόσο τα κέρδη των «υγιών» επιχειρηματικών ομίλων, όσο και την κοινωνική ευημερία, είναι απλά μια ολέθρια αυταπάτη που μόνο το κεφάλαιο και τους υπηρέτες του ωφελεί.

Τι σημαίνει «πιστοποίηση» για τα συμφέροντα του εργαζόμενου μηχανικού;

Σημαίνει, πρώτον, ότι όλοι οι τίτλοι σπουδών, οποιασδήποτε βαθμίδας, υποβαθμίζονται στο επίπεδο απλού εισιτηρίου για τις αντίστοιχες (και πολλαπλές) επαγγελματικές εξετάσεις του ΤΕΕ, χωρίς καμία άλλη αξία. Ο μηχανικός/τεχνικός που δεν θα επιτύχει στις εξετάσεις αυτές, πρακτικά, έχει μοναδική εναλλακτική να δουλέψει ως μισθωτός, χωρίς να καλύπτεται από τη συλλογική σύμβαση του κλάδου του, χωρίς εργασιακά και επαγγελματικά δικαιώματα. Και αυτό, μέχρις ότου αποκτήσει την “αναγκαία επαγγελματική πείρα” ώστε να «πιστοποιηθεί επιτυχώς». Μια πείρα η οποία μπορεί να αυξομειώνεται και να προσανατολίζεται εκεί που τα συμφέροντα και οι ανάγκες της κερδοφορίας των επιχειρηματικών ομίλων επιτάσσουν σε κάθε φάση. Η πιστοποίηση για τους αυτοαπασχολούμενους μηχανικούς και τεχνικούς οδηγεί σε σταδιακή αδυναμία αυτοτελούς άσκησης του επαγγέλματος, αφού οι πιστοποιήσεις σε πολλαπλά αντικείμενα θα είναι τελικά αλληλοαποκλειόμενες για λόγους οικονομικούς, χρονικούς (αδύνατη η εμπειρία σε πολλαπλά αντικείμενα) και νομικούς.

Σημαίνει, δεύτερον, ότι η παρουσία στο χώρο μιας μεγάλης μάζας φτηνού, ευέλικτου και χωρίς δικαιώματα επιστημονικού/τεχνικού προλεταριάτου θα συμπιέσει ακόμη περισσότερο την τιμή της εργατικής δύναμης όλων των μισθωτών μηχανικών και τεχνικών, «πιστοποιημένων και μη», το ίδιο και τις αμοιβές των αυτοαπασχολούμενων και, γενικά, των μικροεπαγγελματιών. Οι μόνοι που θα βγουν ωφελημένοι από αυτή τη διαδικασία, είναι η μεγάλη εργοδοσία και οι μονοπωλιακοί όμιλοι. Πέρα από τη μείωση του μισθολογικού τους κόστους και τη διάλυση των εργασιακών σχέσεων, θα αποκτήσουν ένα ακόμη όπλο στην πορεία επιτάχυνσης της συγκέντρωσης της παραγωγής έργων και του κεφαλαίου στον κλάδο στα χέρια όλο και λιγότερων και πιο ισχυρών επιχειρηματικών ομίλων.

Σημαίνει, τρίτον, ότι η ίδια η ποιότητα και το περιεχόμενο της εκπαίδευσης θα καθορίζεται πλέον «και με τη βούλα», από τις δυνάμεις του κεφαλαίου, της αγοράς. Η εκπαίδευση, ό,τι κι αν λέγεται από διάφορους περί της “αυταξίας της γνώσης”, είναι αντικειμενικά αναπόσπαστα δεμένη με τις ανάγκες της παραγωγής. Εφόσον οι δυνάμεις της αγοράς και του μεγάλου κεφαλαίου έχουν τον “τελευταίο λόγο” για το ποιος τεχνικός μπορεί να ασκήσει το επάγγελμα και ποιος όχι, είναι φανερό ότι θα έχουν –οι ίδιες αυτές δυνάμεις– και τον τελευταίο λόγο στο τι πρέπει να μαθαίνει ο μηχανικός/τεχνικός, και ποια θα είναι η διάρκεια των σπουδών του, στο πόσοι και ποιοι πρέπει να σπουδάζουν κ.λπ. Αντί, λοιπόν, για ολοκληρωμένη επιστημονική γνώση και ειδίκευση στην υπηρεσία των λαϊκών αναγκών, το αποτέλεσμα θα είναι η πλήρης επικράτηση των βραχυχρόνιων αποσπασματικών καταρτίσεων προς όφελος της κερδοφορίας των ομίλων.

Μήπως, άραγε, θα κερδίσουν κάτι τα υπόλοιπα λαϊκά στρώματα;

Οι θιασώτες της παντός είδους «απελευθέρωσης» επιχειρηματολογούν –όπως είδαμε ότι κάνει το ΤΕΕ– στο όνομα των «συμφερόντων της κοινωνίας», η οποία θα απολαύσει «μικρότερα κόστη», «καλύτερη ποιότητα», «μεγαλύτερη ασφάλεια» και άλλα «όνειρα θερινής νυκτός». Όμως, στον καπιταλισμό –για να πάρουμε μόνο το παράδειγμα της οικοδομής– ο εργολάβος (είτε είναι μηχανικός, είτε όχι) κατασκευάζει με στόχο να πουλήσει. Στην πράξη, ο μελετητής/επιβλέπων μηχανικός είτε είναι ο ίδιος επιχειρηματίας και σαν τέτοιος σκέφτεται πως θα μειώσει το κόστος ώστε να μεγιστοποιήσει το κέρδος, είτε εξαρτάται άμεσα από τον εκάστοτε επιχειρηματία-κατασκευαστή, ο οποίος λειτουργεί με αυτό το κριτήριο και, έτσι, «υποκύπτει» στις πιέσεις του. Να ποια είναι η αιτία της υποβάθμισης της ποιότητας και της ασφάλειας των έργων για όποιον θέλει να βλέπει την πραγματικότητα όπως είναι κι όχι μέσα από τους παραμορφωτικούς φακούς των υπηρετών του μεγάλου κεφαλαίου.

Όσο για τα «δάκρυα» περί «ακριβών και μη πιστοποιημένων υλικών» και «ελλιπών προδιαγραφών», οι κυβερνήσεις των μονοπωλίων, διαχρονικά, ούτε ήθελαν, ούτε θέλουν, ούτε και μπορούν να έρθουν σε σύγκρουση με τους μεγαλοεισαγωγείς ή/και μεγάλους παραγωγούς δομικών υλικών, με τις μελετητικές εταιρείες και τους κατασκευαστικούς ομίλους και, φυσικά, δεν τους έφταιξε σ’ αυτό η μη ύπαρξη μητρώων. Ενώ υποκρίνονται ότι ενδιαφέρονται για την προστασία του λαϊκού εισοδήματος, την ίδια στιγμή ενισχύουν ποικιλόμορφα τα καρτέλ των

δομικών υλικών, του σιδήρου και του τσιμέντου, τα μονοπώλια στις κατασκευές, τις τηλεπικοινωνίες, τις μεταφορές, την ενέργεια, τις τράπεζες, σε κάθε τομέα της οικονομίας.

Χαμένα επίσης βγαίνουν τα λαϊκά στρώματα και οικονομικά, καθώς πληρώνουν τη γιγάντωση του κόστους των τεχνικών έργων, αλλά και την ευθυγράμμιση των προτεραιοτήτων των τεχνικών έργων με τις ανάγκες των κατασκευαστικών ομίλων, μέσα από το πολλαπλό χαράτσωμα των διοδίων, των φοροελαφρύνσεων και των ποικίλων ενισχύσεων προς το κεφάλαιο, των «τελών τακτοποίησης», του κόστους για την εφαρμογή του ΚΕΝΑΚ κ.λπ. κ.λπ., πάντα στο όνομα της «ανάπτυξης»...

Η ηγεσία του ΤΕΕ, πρόθυμος συνεργός στο έγκλημα...

Το ΤΕΕ με αφορμή την εξίσωση αποφοίτων ΑΕΙ-ΤΕΙ-Κολεγίων, επιχειρεί να εμφανιστεί ως προστάτης των συμφερόντων των εργαζόμενων μηχανικών. Όλο το προηγούμενο διάστημα, όμως, όχι απλά δεν αντιπάλεψε, αλλά προώθησε ενεργά την ευρωενωσιακή πολιτική αποσύνδεσης πτυχίου-επαγγέλματος. Ας θυμηθούμε τι έλεγε: αφού η πολιτική της ΕΕ είναι δεδομένη, ας την εφαρμόσουμε εμείς για να μην αναλάβουν την εφαρμογή της «οι κακοί» (άλλοτε τα ΤΕΙ, άλλοτε το υπ. Παιδείας, άλλοτε το υπ. Οικονομικών, άλλοτε η Επιτροπή Ανταγωνισμού κ.ό.κ.). Έφτασε στο σημείο στην προηγούμενη θητεία να πάρει αποφάσεις για γραπτές, αυστηρές εξετάσεις για την απόκτηση της άδειας άσκησης, για την ίδρυση φορέα πιστοποίησης των τεχνικών επαγγελματιών κλπ., παίζοντας το ρόλο του «λαγού» για την κυβέρνηση η οποία τώρα έρχεται να υλοποιήσει αυτές τις κατευθύνσεις!

Σήμερα πρωταγωνιστεί στην οργάνωση των πιστοποιήσεων (ενεργειακοί επιθεωρητές, ελεγκτές δόμησης κλπ.) και διεκδικεί να πάρει τη θέση του ρυθμιστή αυτής της διαδικασίας προκειμένου «να μην αφηθεί αυτή η δυνατότητα σε ιδιωτικούς φορείς πιστοποίησης». Ταυτόχρονα, σκόπιμα φωνασκεί για τον κίνδυνο κατάργησης της άδειας άσκησης επαγγέλματος, αποσυνδέοντάς την από τα επαγγελματικά δικαιώματα. Η στάση του είναι βαθιά υποκριτική και αποπροσανατολιστική. Τι αξία έχει για έναν εργαζόμενο μηχανικό μια «άδεια» αποψιλωμένη από δικαιώματα, τα οποία για να αποκτηθούν θα πρέπει ο τελευταίος και να πληρώσει αδρά και να τελεί υπό τη δαμόκλειο σπάθη των εξετάσεων πιστοποίησης; Μια τέτοια «άδεια» θα καταντήσει κενό χαρτί για τον εργαζόμενο μηχανικό, όπως και ο τίτλος σπουδών. Γιατί είναι τόσο σημαντικό το αν θα χαρατσωθεί σε δημόσιο (ΤΕΕ) ή ιδιωτικό φορέα πιστοποίησης, όταν η ουσία παραμένει अपαράλλαχτη και στις δυο εκδοχές;

Η ηγεσία του ΤΕΕ διεκδικεί να πάρει αυτή όλο το βάρος της πιστοποίησης, εμφανιζόμενη παράλληλα ως “εγγυήτρια” του “δημοσίου συμφέροντος”, της “αξιοκρατίας”, του “κοινωνικού ρόλου του μηχανικού/ τεχνικού”. Στην πράξη, πίσω από τις όμορφες λέξεις, η ηγεσία του ΤΕΕ λειτουργεί ως «πλασιέ» της απελευθέρωσης ισχυριζόμενη ότι «θέτει κανόνες» και «προδιαγράφει» οι οποίες, τάχα, «θα βάλουν φρένο στις αδηφάγες ορέξεις της νεοφιλελεύθερης αγοράς». Στρώνει το έδαφος πάνω στο οποίο θα πατήσει πλήρως ο οδοστρωτήρας των αναδιαρθρώσεων, με «αντάλλαγμα» (κι αυτό προσωρινό), την αναγνώριση του ρόλου των γραφειοκρατιών των επαγγελματικών επιμελητήριων σε αυτή τη διαδικασία, φυσικά «με το αζημίωτο»: γύρω στα 2 εκ. ευρώ είναι τα προσδοκώμενα έσοδα του ΤΕΕ για την υλοποίηση της πιστοποίησης μόνο των ενεργειακών επιθεωρητών...

Τα κροκοδείλια δάκρυα του ΣΥΡΙΖΑ

Την ίδια ώρα, οι δυνάμεις του εναλλακτικού πόλου διακυβέρνησης του συστήματος (ΣΥΡΙΖΑ), δήθεν κατακεραυνώνουν τις κυβερνητικές ρυθμίσεις καταγγέλλοντας ότι με αυτές προωθείται «η διεύρυνση των επαγγελματιών σε διάφορες ταχύτητες, δηλαδή ο ευρωπαϊκός χώρος προϊόντων και επιστημόνων». Στην πράξη, τα μέτρα οφείλονται – όπως και όλη η αντιλαϊκή πολιτική – στη «μνημονιακή» κυβέρνηση, στους «νεοφιλελεύθερους δογματικούς», στα τρoλ, στους εξωγήινους, παντού αλλού εκτός από τις ανάγκες των μονοπωλιακών ομίλων και τις στρατηγικές κατευθύνσεις της ΕΕ από την ίδρυσή της, τις οποίες φυσικά, σπεύδει σε κάθε ευκαιρία να διακηρύξει ότι αποδέχεται. Και στο ζήτημα αυτό, η στάση του ΣΥΡΙΖΑ είναι μνημείο απάτης και τυχοδιωκτισμού. Απαιτείται περισσό θράσος και «μνήμη χρυσόψαρου» απ’ τους εργαζόμενους, μια πολιτική δύναμη που στις δύο θητείες που βρέθηκε στη θέση του προέδρου του ΤΕΕ (κι όχι μόνο) αρνήθηκε πεισματικά να υποστηρίξει, έστω και διακηρυκτικά, τη μη εφαρμογή των ευρωπαϊκών οδηγιών που τσακίζουν τα εργασιακά – μορφωτικά - επαγγελματικά δικαιώματά μας –έφτασαν μάλιστα να επικαλούνται την οδηγία 2005/36 ως «ασπίδα»(!!!) απέναντι στην οδηγία Μπολκενστάιν(!!!)– σήμερα να «προβληματίζεται» για τα αποτελέσματα αυτής της πολιτικής. Κυρίως όμως, οι «αντιπολιτευτικές» κορώνες του ΣΥΡΙΖΑ συγκαλύπτουν ότι οι επαγγελματικές πιστοποιήσεις υπηρετούν τις ανάγκες του κεφαλαίου. Στοχεύουν στην ενίσχυση της κερδοφορίας του και τη βελτίωση της ανταγωνιστικότητάς του. Γι’ αυτό

και όποια πολιτική δύναμη πίνει νερό στο όνομα της ανταγωνιστικότητας των μονοπωλίων και της προσέλκυσης επενδύσεων (των «υγιών επιχειρηματιών», κατά ΣΥΡΙΖΑ), όσο και αν φωνάζει «για το θεαθήναι» ενάντια στους «μερκελιστές» και τους «νεοφιλελεύθερους», είναι δεσμευμένη στην εφαρμογή αυτών των μέτρων. Δεν είναι τυχαίο, άλλωστε, ότι η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ αποφεύγει όπως ο διάβολος το λιβάни να δεσμευτεί για την άμεση και ολοκληρωτική κατάργηση όλου του αντιλαϊκού θεσμικού οπλοστασίου το οποίο – κατά τα άλλα – καταγγέλλει...

Ο δρόμος της λαϊκής αντεπίθεσης

Η παραπέρα προώθηση της απελευθέρωσης είναι βέβαιο ότι θα επιδεινώσει ακόμα περισσότερο την κατάσταση, τόσο για τους εργαζόμενους μηχανικούς, όσο και τα λαϊκά στρώματα γενικότερα. Γι' αυτό είμαστε αντίθετοι και θα παλέψουμε να μην προχωρήσουν οι νέες αντιδραστικές ρυθμίσεις που προετοιμάζονται, στα έργα, τις μελέτες, τις αμοιβές, τα επαγγελματικά δικαιώματα, στις «πιστοποιήσεις» κ.λπ. **Δεν παραιτούμαστε από το αυτονόητο δικαίωμα του κάθε εργαζόμενου –μισθωτού ή αυτοαπασχολούμενου– να ζει αξιοπρεπώς από τη δουλειά του.** Η ικανοποίηση αυτής της απαίτησης δεν είναι μόνο θέμα των αμοιβών ή των επαγγελματικών δικαιωμάτων, αλλά συνδέεται άμεσα και με την πάλη ενάντια στη φοροεπιδρομή, με την πάλη ενάντια στην κατεδάφιση του ασφαλιστικού κ.ά.

Ωστόσο, στα πλαίσια του καπιταλιστικού δρόμου ανάπτυξης, η κατεύθυνση της διαρκούς επίθεσης στα δικαιώματά μας, είναι δεδομένη. Γι αυτό και η μοναδική διέξοδος προοπτικής βρίσκεται στην ένταξη του αγώνα ενάντια στην πολιτική της ΕΕ για την «απελευθέρωση», στην πάλη για τη συνολική ανατροπή της πολιτικής του ευρωμονόδρομου και τη διεκδίκηση ενός άλλου ριζικά διαφορετικού δρόμου ανάπτυξης, με κοινωνικοποίηση των συγκεντρωμένων μέσων παραγωγής και λειτουργία τους με κεντρικό επιστημονικό σχεδιασμό και εργατικό έλεγχο, με αποδέσμευση της χώρας από τις δεσμεύσεις της ΕΕ, του ΔΝΤ και των άλλων ιμπεριαλιστικών οργανισμών (ΝΑΤΟ κ.λπ.). Σ' αυτόν τον ριζικά διαφορετικό δρόμο ανάπτυξης, ο ενιαίος κρατικός φορέας κατασκευών, θα έχει την αποκλειστική αρμοδιότητα σχεδιασμού, μελέτης, κατασκευής και συντήρησης του συνόλου των τεχνικών έργων, οδηγώντας στην παραγωγή έργων με γνώμονα τις συνδυασμένες λαϊκές ανάγκες για φθηνά, ασφαλή, ποιοτικά, χρηστικά έργα, με κατάλληλες προτεραιότητες στην εκτέλεσή τους, επιτρέποντας και στους εργαζόμενους, μαζί και στους εργαζόμενους μηχανικούς, να ζήσουν και να δημιουργήσουν με αξιοπρέπεια. Αντίστοιχα, οι ενιαίοι κρατικοί φορείς στις Τηλεπικοινωνίες, στις Μεταφορές στην Ενέργεια κ.λπ. θα έχουν την ευθύνη για τους σχετικούς τομείς. **Στις συνθήκες αυτές, δεν αρνούμαστε την ατομική ευθύνη στην εργασία.** Αντίθετα, με το ξερίζωμα του κέρδους ως κίνητρου της παραγωγής, θα συνδυάζεται αρμονικά η ικανοποίηση των λαϊκών αναγκών με τον καταμερισμό των επαγγελματικών και ατομικών ευθυνών στο πλαίσιο της λαϊκής οικονομίας.

Σε αυτή την πορεία και με αυτόν τον προσανατολισμό, καλούμε τους εργαζόμενους μηχανικούς να αγωνιστούν μαζί με την «Πανεπιστημονική», με το ΠΑΜΕ και την ΠΑΣΕΒΕ, για τη λαϊκή αντεπίθεση και την ελπιδοφόρα προοπτική.

Να καταργηθεί το νομοθετικό πλαίσιο που τσακίζει τα δικαιώματά μας!

Κάτω η αντιλαϊκή πολιτική ΕΕ-μονοπωλίων!

ΞΕΔΙΠΛΩΝΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΜΑΣ ΑΠΑΙΤΩΝΤΑΣ:

Πλήρη σταθερή εργασία για όλους, κατάργηση των ελαστικών μορφών απασχόλησης. 7ωρο-5νθημερο-35ωρο, υπογραφή κλαδικών ΣΣΕ με αυξήσεις για την ικανοποίηση όλων των αναγκών των εργαζομένων. Καμιά απόλυση, καμιά διαθεσιμότητα σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα.

Ανατροπή της πολιτικής της ΕΕ για την «απελευθέρωση» των επαγγελματιών σε όφελος του μεγάλου κεφαλαίου. Αποκλειστικά δημόσια και δωρεάν ενιαία ανώτατη εκπαίδευση με ένα πτυχίο 5ετούς διάρκειας ανά ειδικότητα μηχανικού. Αντίσταση, απειθαρχία, ανυπακοή στις επιταγές της ΕΕ για την παιδεία και τα επαγγελματικά δικαιώματα, καμιά εφαρμογή των οδηγιών της ΕΕ, κατάργηση όλων των νόμων και ΠΔ που τις ενσωματώνουν στην εθνική νομοθεσία. Κατάργηση κάθε μορφής εξετάσεων για την απόκτηση άδειας ασκήσεως επαγγέλματος, το ακαδημαϊκό δίπλωμα μοναδική προϋπόθεση για την άσκηση του επαγγέλματος. Καμιά μετατόπιση της «τεχνικής ευθύνης» από το κράτος και την εργοδοσία στον εργαζόμενο. Κατάργηση του νόμου για τη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση, όχι στη τζάμπα εργασία της μαθητείας. Όχι στην υποχρηματοδότηση Υγείας-Παιδείας-Δήμων.

Κατάργηση του νομοθετικού πλαισίου αναδιάρθρωσης των δημόσιων έργων και μελετών που επιταχύνουν τη συγκέντρωση μελετών και έργων στα χέρια του μεγάλου κεφαλαίου (ΣΔΙΤ, Συμβ.Παραχώρησης, ΓΟΚ, αυθαίρετα, οικοδομικές άδειες κ.λπ.). Κατάργηση του νόμου για το κτηματολόγιο, κατάρτιση Δασικού Κτηματολογίου πριν το Εθνικό Κτηματολόγιο. Κατάργηση του αντιλαϊκού νομοθετικού πλαισίου για την εμπορευματοποίηση της γης και των δασικών εκτάσεων, του νερού, των φυσικών πόρων. Απόσυρση των Χωροταξικών Σχεδίων (Γενικών και Ειδικών) που υποτάσσουν τη χρήση γης στην κερδοφορία των μονοπωλιακών ομίλων και επιταχύνουν την ιδιωτική πολεοδόμηση. Ενιαίος κρατικός φορέας κατασκευών για όλες τις φάσεις παραγωγής έργων, που θα κατοχυρώνει το δημόσιο έργο και τη λαϊκή κατοικία σαν κοινωνικά αγαθά και όχι σαν εμπορεύματα στο πλαίσιο της λαϊκής οικονομίας. Απαίτηση ουσιαστικής αντισεισμικής θωράκισης και αντιπλημμυρικής προστασίας. Κατάργηση του νομοθετικού πλαισίου απελευθέρωσης της ενέργειας, τηλεπικοινωνιών και μεταφορών. Ενιαίοι κρατικοί φορείς στους παραπάνω τομείς, που θα αποτελούν λαϊκή περιουσία και θα υπηρετούν τις ανάγκες των εργαζομένων, στο πλαίσιο της λαϊκής οικονομίας.